

Hajtások

Hajtások címmel új rovatot indítottunk gyerekeknek, mégpedig a *Bokor Közösség* családjaiba tartozó gyerekek közreműködésével. Másokat is buzdítunk, hogy kisebb írások vagy rajzok beküldésével, vagy egyszerűen csak ötletekkel vegyenek részt e rovat alakításában. (Anyagokat beküldeni Kollár Gabriella címére lehet: osa.gabi.62@gmail.com.)

Húsvéti mese

Hol volt, hol nem, a Zsámbék melletti zombékos réten élt három festőnyúl: Sára, Karcsi és Piroska. Sára sárga festőköpenyben sárga tojásokat festett, Karcsi kék köpenyben kékeket, Piroska piros köpenyben pirosakat.

Szorgalmasan dolgoztak, mert közeledett a húsvét. A zsámbéki tyúkok, nehogy odalegyen a becsület, kosárszám hordták nekik a tojást. A tyúkok mögött naposcsibék masíroztak. Apró csőrükkel ők is tojásokat görgettek.

A festőnyulak meg festettek, festettek és festettek.

Lassan az egész rét megtelt száradó színes tojásokkal. Minden állat gyönyörködve nézte. A zombékok alól békák bámulták boldogan, a füvek hegyéről csigák lesték lelkesen, az ég tetejéről röpködő madarak számlálták önfeledten.

– Hess innen! – kergette Sára a kíváncsiskodókat. – Meg ne lássam, hogy valamelyiktek hozzáér a tojásokhoz!

Nem is esett baja egyetlen tojának sem. Rendben ment minden – egészen addig, amíg Piroska csuklani nem kezdett.

Úgy kezdődött, hogy Piroska elmerülten dolgozott. Egyszer csak megállt a kezében az ecset, annyit mondott, hogy: – Hukk! –, és nagyot ugrott. Aztán visszahuppant, és akkor azt lehetett hallani, hogy: RECCS!

– Jaj, oda egy tojás! Egy szép piros tojás! – jajveszékelt Sára. Karcsi döbbenet hallgatott.

Piroska mondani akart valamit, de csak annyit tudott szólni, hogy: – Hukk! –, és ugrott egy újabbat. Megint visszahuppant, és megint csak azt lehetett hallani, hogy: RECCS!

Aztán megint: – Hukk! –, és megint: RECCS! És: – Hukk! –, és: RECCS!

– Állítsd meg, Karcsikám! – könyörgött Sára. – Csinálj már valamit!

Karcsi rohant, és hozta Nyúl doktort.

A doktor máris vizsgálta volna Piroskát:

– Semmi baj, mondd szépen, hogy: Á! – ám Piroska egyre ugrált. Szegény doktor kénytelen volt együtt szökdécselni vele. Mikor Piroska azt mondta, hogy: – Hukk! –, arra mind a ketten felugrottak. A levegőben a doktor megnézte Piroska torkát: – Semmi baj, mondd szépen, hogy: Á! – Aztán mind a ketten visszahuppantak: RECCS-RECCS! RECCS-RECCS!

– Semmi baj – lihegte a doktor. – Csak egy kis csuklás! – és elszelelt.

Piroska meg folytatta: – Hukk! – RECCS!... – Hukk! – RECCS!...

– Jaj nekünk, nem marad tojás! – siránkozott Sára. – Ilyen szégyent! Csinálj valamit, Karcsikám!

Karcsi a homlokára csapott: – Sót ide! – mert a nagymamájától hallotta egyszer, hogy a só jó a csuklás ellen.

– És citromot ide! – kapott észbe Sára is, mert a dédmamájától hallotta, hogy a citrom jó a csuklás ellen.

Karcsi elfutott a zsámbéki öregtemplomhoz. A harangzótól kapott egy kis sót. Fordult, és nyargalt vissza máris a zombékos rétre.

Sára elrobogott a zsámbéki Lámpamúzeumba. A gondnok nénitől kapott egy fél citromot. Rohant vissza ő is Piroskához.

Piroska megnyalta a sót, és csak annyit mondott, hogy: – Hukk! –, majd ugrott egyet: RECCS!

Aztán megkóstolta a citromot, és megint csak annyit mondott, hogy: – Hukk! –, és megint ugrott egyet: RECCS!

– Ó, egek! – keseredett el Sára.

– Végünk van! – jelentette ki Karcsi.

Arra sompolygott a róka. Megérezte a nyúlszagot. Elrejtőzött a bokrok között, és bajszát nyalogatva figyelt.

– Melyik nyulat szeressem a három közül?... A kéket?... Az túl izmos! A pirosat?... Az túl ugrálós! A sárgát?... Az az ijedségtől egészen elgyöngült... Az jó lesz! – és kúszni kezdett Sára felé.

Sára éppen könyörgőre fogta a dolgot: – Állj meg, állj meg, Piroscám! Állj meg, mert megesz a szégyen!

– Miért a szégyen? Inkább majd én! – vigyorodott el a róka. Abban a pillanatban Piroska minden addiginál magasabbra ugrott, és meglátta a rejtőzködő ravaszdit.

– Róka! Róka! – kiáltotta, és az ijedségtől menten elállt a csuklása.

– Menekülni! – kiáltotta Karcsi, mire mindhárman futni kezdtek. Zsámbék felé vették az irányt.

A róka nem merte a városig követni őket, mert félt, hogy a zsámbéki polgárok kiporolják a bundáját.

– Illa berek, nádak erek, legjobb, hogyha hazamegyek! – gondolta, és sebtében eltakarodott.

Sára, Karcsi, a zsámbéki tyúkok meg a naposcsibék akkor vállukra ültették Piroskát, és úgy vitték vissza a zombékos rétre, mint a nap hőjét. Piroska már nem csuklott, csak örömben szípigott egy kicsit.

Ha a Zsámbék melletti zombékos réten jártok, különösen húsvét táján, nézzetek jól körül: talán meglátjátok a három festőnyulat. De óvatosan keresgéljete, nehogy egy száradó színes tojásra lépjete!

Döbrentey Ildikó

Forrás: Internet